

Kedves Testvérek!

Egy igazán hosszú utat jártunk be! Kerestük ebben az évben azt, hogyan is mozdítja meg Isten Lelke, a szél, a dolgokat, hogy változtat át, hogyan fúj át és tesz mindent a helyére. Az Apostolok Cselekedetei könyvéről szóló sorozatban hallottunk erről, milyen, ha a Lélek mozdul, ha a Lélek mozdít. A nyári táborban velünk volt az ébredés, a megújulás szüksége, valósága. Ősztől pedig a reformációs igehirdetés sorozatban azt kerestük, hogy milyen az, mikor Isten átformálja a közösséget, a társadalmat, az egyént? Ennek a hosszú útnak az utolsó állomásánál vagyunk most, advent előtt az eljövendőre fordítjuk tekintetünket! Mert itt és most a legfontosabb kérdés: véget ér-e a reformáció? Kell-e még ezzel törődnünk? Kell-e várni, mit tegyünk még? Hogyan tovább? Református keresztyén emberként újra csak hangsúlyozni tudom az „Ecclasia semper reformanda est” elvét, miszerint folyamatos reformációban kell maradnunk: ez kell meghatározza az Istennel való járásunkat, életünket, működéseinket. És ezt nagyon komolyan kell vennünk...! Mit mondhatunk hát végül, a reformációról szóló sorozat végén? Azt, amit hitvalló eleink is tettek: hálával tekintünk vissza Isten munkáját szemlélve a múltban, elvégezzük, ami itt és most a mi feladatunk és arra nézhetünk, amerre ők is tekintettek: előre az eljövendő reménységre. Nem a boldog emberi jövőbe, mely a fejlődés és tökéletesedés eredménye, nem egy könnyebb holnap bizonytalan ígéretébe, hanem az Isten által ígért, biztos jövőbe, ígéreteinek bizonyosságába.

I. Mi Isten terve?

A Szentírás beszámol arról, hogy Istennek van egy örök terve, tanácsvégzése. Több helyen olvashatunk erről a Szentírásban. Isten örök tanácsvégzése (döntése, terve) Ézs 46,10, ApCsel 2,23, 4,28, Ef 1,11, Jel 1,19 már megvolt, mielőtt Ő világot teremtett volna. A tanácsvégzés tartalma a teremtés, megváltás, újjáteremtés isteni szándéka és terve. Mindebből annyit ismerhetünk, amit Isten kijelentett, amit láthatunk, az elegendő ahhoz, hogy Őt megismerjük és üdvösségre jussunk. Isten valóban uralkodik. Az evangélium az, hogy Ő az Úr, és ez az Úr bennünket megszólít. A felolvasott Igében Ézsaiás az üdvösség hírével vigasztalja a fogságból hazatért, ám a nehéz körülmények miatt csalódott közösséget. Az elkeseredett nép vigasztalásában látja a próféta szolgálatának célját, amely szorosban kapcsolódik az Úr szenvedő Szolgája megtört embert gyógyító és felemelő küldetéséhez. Ézsaiás az üdvösség eljövételének idejét és Sion megdicsőülésének reményét hirdeti. A jövőbe, az Isten ígéretként kirajzolódó jövőbe vetett hitnek kell meghatározni a hazatértek egész életét és magatartását. Hirdeti, hogy majd a népek is részesednek az üdvösségben, Isten összegyűjti Izraelt és a pogányokat is a helyreállított és megdicsőült Sionon. A népek megtérése abban fog meglátszani, hogy felismerik Sion dicsőségét, Jeruzsálemben mennek és a város, illetve Izrael szolgálatával, a szentély gazdagításával menekülnek meg az ítélettől és ezáltal üdvözlnek. Fontos értenünk a képet, ahogy Ézsaiás beszél, ahogy Isten üzenetét kapja. Ézsaiás egy képet kap: mindenütt sötétség, gyász, halál honol, a földön pedig egy gyászoló nő ül. Egy elvetett, elhagyott, megvert, megbüntetett nő, aki felé senki sem néz, akinek elvitték, elhurcolták gyermekeit, aki kifosztott, aki védtelen. Ez Jeruzsálem, ő ez a nő – őt szólítja meg a próféta.

- Azt mondja neki: Kelj fel! Kelj fel és tündökölj, rád ragyogott az Úr dicsősége! Vége a gyásznak, **feletted ott az Úr dicsősége**. Olyan, mint mikor azon az éjszakán a hely felett megállt a csillag Betlehemben. Ott ragyog az Úr dicsősége. Máshol még sötét van, de rajtad és feletted világosság. Ezáltal a figyelem középpontjába kerülsz, világosságod félreérthetetlen mások számára, ezért **jönni fognak hozzád**, keresni fognak Téged.
- Jeruzsálem, te gyászoló nő, gyermekeit elvesztett anya: **hozzák már fiaidat és lányaidat!** Ezt hirdeti a próféta, ezt mondja az Úr: hazahozzák őket a szétszórtságból! Véget ér a szomorúság, mert hazatérnek gyermekeid!
- **Kincs és gazdagság** kerül hozzád: hozzák, mint az ajándékot! A korabeli gazdagság mindenféle képeivel mondja el Isten, hogy elhalmoznak te szegény és kifosztott... Hozzák, amivel csak tudják, hajókkal és mindennel, amivel csak lehet.
- **Istened templomát ékesíti** ez a gazdagság, **idegenek építik városod falait. Isten irgalmas**, Isten kegyelmes, ezért hidd el, hogy véget ért a gyász!
- **Nyitott kapuidon** áradnak be a népek, hogy elhozzák hódolatukat! **Királyok jönnek el hozzád!** „Bár elhagyott és gyűlölt voltál, feléd sem járt senki, de majd örökre fenségessé teszek, és örvendezhetsz majd nemzedékről nemzedékre.”
- **Igazság és békeség lesz** benned és **nem lesz: erőszak, pusztulás, romlás**. „Isten szabadítását mondod falaidnak, és dicséretét városkapuidnak.”

Igen, ezt mondja Isten: így állítja helyre Izraelt, így kegyelmez meg neki. Ez a valóság, ez a jövő! A szétszórásnak vége: hazatérés! Isten a jelen gyásza, a múlt bűneinek emléke, a közeli hazatérés és újjáépítés mellett eszkatalogikus, apokaliptikus távlatokat is nyit: a hazatérés a nagy hazatérésre, a nagy helyreállításra mutat. A 19. versből az Igében hirtelen észrevehetjük, hogy más a keret, már nem ebben a világban járunk... (mivel például nincsenek az általunk ismert égitestek/világítótestek): „Nem a nap lesz többé napvilágod, és nem a hold fénye világít neked, hanem az Úr lesz örök világosságod, és Istened lesz ékességed. Nem megy le többé a napod, és a holdad sem fogy el, mert az Úr lesz örök világosságod, letelnek a gyászod napjai. Egész néped igaz lesz, örökre birtokában marad az ország; facsemete, amelyet én ültettem, kezem alkotása, amely dicsőségemet hirdeti. A kevés is ezerré nő, a kicsiny is hatalmas néppé. (19-22.vers) Isten ígéretének a pecsétje pedig az utolsó pár szava ennek a fejezetnek: „Én, az Úr nem tétozom, véghezviszem ezt a maga idejében!”

II. Miért nem teljesedik be?

Akár elhiszed ezt, akár mesének tartod, ott lehet a kérdés arra nézve: miért nem látjuk már mindezt? Hogyan vonatkozott ez csak ott és akkor Izraelre, hogy lehet mindez a mi történetünké, illetve miért nem látjuk már ezt?

- A történet valóban Izraelé volt ott és akkor és nem vitatható, hogy első rendben az Övék volt: nekik ígérte Isten a helyreállást, őket választotta ki, nekik bocsátott meg elpártolásukért, általuk adta az üdvösséget a világ más népei számára. Rajtuk mutatta meg dicsőségét, ők lettek a népek világossága.

- Mi pedig mint Isten népe, mint egyház, ebbe a folyamatba kapcsolódtunk be. Beoltattunk az olajfába, ahogy a Római levélben olvashatjuk. Krisztusban mi is részei vagyunk ennek a történetnek és ezek az ígéretek már a mi történetünk részei is. A mi utunk is ez, Isten bennünket is használ és el akar érni másokat az örömhírral.

Ezzel együtt fájdalmas a kérdés: miért nem látjuk beteljesedni mindezt? Hol van Isten? Hol van Isten akkor... és ki-ki befejezheti a mondatot saját élettörténetének, vagy közössége történetének sötét, gyászos történéseivel. Hol volt akkor, hol van akkor, amikor... amikor megtörténhetett az, aminek nem szabadott volna megtörténnie?!

Higgyünk egy boldog jövőben, addig pedig szenvedjünk csendesen? Hol van a nagy átfarmálódás? Hol van Isten dicsősége az életünkön? Látszik-e a gyülekezetünkön, hol van az egyházunkon, a többi keresztyén egyházon? Mi a helyzet a megalázott, megvetett nővel, Jeruzsálemmel, az egyházzal, Isten népével: hol tartunk? Meghallottuk-e, komolyan vettük-e már az ígéretet?

- A miért nem teljesedik-re adott egyik válasz, hogy mert még nem tartunk ott. **Az Úr az Isten, ő tudja az időket**, ezt mondta: megcselekszem a maga idejében! Ő az Isten és nem sürgethetjük Őt! Még nem jött el az idő, amikor ez beteljesül, amikor ez nyilvánvalóvá válik mindenki számára látható módon.
- A másik, hogy **Isten azért hív megtérésre pont, mert még nem teljesült be**, még a sötétség túl nagy, szükség van Rá!

A miértnek nyitottak maradnak részben és azt gondolom egyrészt, hogy jogosak, valóságok és nincs rájuk egzakt válasz. Másrészt ezek a miértnek Isten dicsőségének és fényének felragyogásakor már nem fognak számítani, egyszerűen elveszítik jelentőségüket és már senkit nem fognak érdekelni.

A végső beteljesülést nem várhatjuk még itt és most, egy megtört világban élünk, ahol Isten ígéreteinek egy része ígéret marad az utolsó napig.

III. Hogyan fog beteljesülni?

Ami különösen érdekes a számunkra, hogy mindebből, a végső ígéretekből, a nagy helyreállításból mi ragadható meg a mi jelenünkben, hol érint ez minket, mi lesz valósággá itt és most, hogyan teljesülhet be mindez? Erről szól a felolvasott Ige folytatása, Ézsaiás könyvének 61. fejezete: **1** Uramnak, az Úrnak lelke nyugszik rajtam, mert felkent engem az Úr. Elküldött, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek, bekötözsem a megtört szíveket, szabadulást hirdessek a foglyoknak, és szabadon bocsátást a megkötözötteknek. **2** Hirdetem az Úr kegyelmének esztendejét, Istenünk bosszúállásának napját, vigasztalok minden gyászolót. **3** Hamu helyett fejdísz adok Sion gyászolóinak, gyászfátyol helyett illatos olajat, csüggedés helyett örömeiket. Igazság fáinak nevezik őket, az Úr ültetvényének: őt ékesítik. **4** Felépítik az ősi romokat, helyreállítják a régi omladékokat, újjáépítik a lerombolt városokat, amelyek nemzedékeken át romokban heverték. **5** Jelentkeznek majd az idegenek, hogy legeltessék nyájaitokat, és más népek fiai lesznek földműveseitek és szőlőművészeitek. **6** Titeket pedig az Úr papjainak neveznek, Istenünk szolgálóinak mondanak. A népek gazdagságát élvezitek, kincseikkel büszkélkedhettek. **7** A kétszeres szégyen és gyalázat után ujjongani fognak osztályrészüknek, mert kétszer annyi jut mindenkinek az országban, örökké tartó örömben lesz részük. **8** Mert én, az Úr, szeretem az igazságot, gyűlölöm a rablást és az álnokságot. Megadom munkájuk megérdemelt jutalmát, és örök szövetséget kötök velük. **9** Híresek lesznek utódaik a népek között, és leszármazottaik a nemzetek között. Bárki látja őket, fölismeri, hogy ezt a népet megáldotta az Úr. **10** Nagy örööm telik az Úrban, víg öröme indít Istenem, mert az üdvösség ruhájába öltöztetett, az igazság palástját terítette rám, mint vőlegényre, ki fölteszi fejdíszét, mint menyasszonyra, ki fölrajka ékszerreit. **11** Mert ahogyan a föld növényeket hajt, és a kert veteményeket sarjaszt, úgy sarjaszt majd igazságot az én Uram, az Úr is, és örömeiket minden nép hallatára.

Három dolgot említek röviden ezzel kapcsolatban.

1. Egyrészt ez a próféta jelene: saját küldetése a vigasz hirdetése a Babilonból hazatért foglyoknak. Hűségesen végezte ezt el: mindazt, amire Isten hívta el.
2. Fel kell ismernünk ebben az Igében Krisztust, aki ezt tette értünk: eljött és meghirdette a megbékélés esztendejét, Isten irgalmát és kegyelmét. Ő a Krisztus, a felkent, a Messiás. Ő hozta el a világosságot, a gyász végét. Ő volt, aki végső soron megváltotta Izraelt és a pogányokat is! Aki odahajolt az elhagyott, elesett, bűnei miatt elveszett emberhez és megmentette őt.
3. Minden keresztyén ember, minden egyház, gyülekezet, közösség, aki felmutatja Krisztust, aki Róla tesz bizonyosságot, aki szavakkal és tettekkel a feltámadt Krisztust hirdeti, azon ott van az Úr dicsősége, fénye és világossága! Nem kell nagy dolgokra gondolni! A reformáció nem szuper látványos programsorozatot, látványos csodákkal tűzdelt „nagyot szóló” eseményt jelent, hanem csendesen és hangosan is: az élő Úr Jézus Krisztus hirdetését. Erre hív Isten.

Hirdessük a győztes Krisztust. Hogy hirdetem Isten dicsőségét? Ez a fő kérdés most számunkra! Hogyan engedem át az életemen? Ez a reformáció kérdése ma! És hiszem, hogy ebben vezetni is fog minket az Isten! Lépjünk a jelenlétébe, hívjuk a Szentlelket, hogy formáljon át Bennünket és használjon!

Énekeljünk örömeiket minden nép hallatára, zengjük a győzelmet! Advent jön, testvérek! Hirdessük a visszatérő Krisztust és ne felejtünk beletekinteni a nagy távlatokba sem: reménységünk a nagy helyreállítás, ami nem álom! El sem tudjuk képzelni, olyan csodálatos lesz! Isten készíti el az Őt szeretőknek! Nekünk! A miénk már, akkor is, ha még nem látjuk! Ebben a reménységben való élés a semper reformanda. A remény, hogy a végső nagy világosság fénye már ide is elér. Ez a reményünk. Ez az életünk. Ez a reformáció.

Ámen!

Thoma László